

Începutul lumii noi

[Discurs radiofonic de 30 de minute]

Profeția divină ne spune că într-o zi le va fi vestit oamenilor că o nouă lume a început pe pământ, moment în care încă vor exista națiuni, sau grupuri naționale de indivizi care vor trăi pe pământ. În Psalmul 93:1 veți găsi aceste cuvinte: „Iehova a devenit rege! S-a îmbrăcat în măreție; Iehova s-a îmbrăcat, s-a încins cu putere. Pământul este ferm întemeiat, nu poate să se clatine.” Psalmul 96:10 spune, de asemeni: “Spuneți printre națiuni: "Iehova a devenit rege. Pământul este ferm întemeiat, nu poate să se clatine.”

Aceasta trebuie să se refere la lumea nouă, „lumea care va veni”. Nu se poate referi la lumea așa cum exista înainte de 1914 e.n., căci scripturile declară că vechea lume se va sfârși, în timp ce psalmii afirmă în termeni atât de fermi că „nu poate să se clatine” și „nu se va clătina”. Sfânta Scriptură o numește, deci „lumea fără sfârșit” – Efeseni 3:21.

Atunci când savanții din secolul al 16-lea au stabilit faptul că pământul este rotund și se învârtește în jurul soarelui, marele reformator german, Martin Luther a făcut referință la textul Bibliac „Lumea este ferm întemeiată, și nu poate să se clatine” (interpretabil și prin „să se miște”) și apoi a tunat și a fulgerat împotriva savanților, inistând că știința aceasta era potrivnică teologiei. Bietul Martin Luther! El considera că termenul biblic „lume” se referă la pământ în sine, și că acesta era fixat, astfel încât să nu se poată mișca. Nu părea să fi observat că, în cartea lui Iob, capitolul 26, versetul 7, se spune despre Dumnezeu Creatorul: „El întinde nordul peste spațiul gol, suspendă pământul pe nimic.” Cartea lui Iov este corectă din punct de vedere științific: astronomii știu acum că planeta noastră nu se sprijină de nimic, dar este suspendată în spațiu de ceea ce se crede că sunt forțele gravitaționale.

Preoții și predicatorii i-au convins pe cei mai mulți oameni să creadă ceea ce credea și Martin Luther, și anume că termenul „lume” din Biblie se referă la planeta pământ. De fapt, „lume” înseamnă doar rareori pământ. Amintiți-vă de cuvintele emoționante ale lui Isus: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât l-a dat pe Fiul său unic-născut, pentru ca oricine manifestă credință în el să nu fie distrus, ci să aibă viață veșnică.” De ce ar trebui atunci ca Dumnezeu, din iubirea sa pentru lume, să-l dea pe fiul său unic-născut morții? Pentru că „lumea” era plină de păcate, așa cum o arată și Ioan Botezătorul când spune: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care înlătură păcatul lumii”. Ar fi absurd să credem că pământul neînsuflit are păcate, și că Dumnezeu iubea atât de mult planeta încât și-a trimis Fiul să moară pentru păcatul ei. Este clar pentru orice minte rezonabilă că termenul „lume” se referă la oameni.

Dacă cercetăm mai departe, vom găsi că substantivul grecesc tradus prin „lume” în Biblia noastră înseamnă „ordine” sau „aranjament”. Deci, deducem de aici că „lume” înseamnă oamenii care există pe pământ într-o ordine anume, într-o organizație. Un alt termen grecesc tradus lume este *aion*, care înseamnă de fapt o epocă sau o perioadă de timp. Noul Testament vorbește despre *aion*-ul sau perioada de timp de la potopul din zilele lui Noe până la stabilirea împărăției lui Cristos ca despre „această lumea rea din prezent.” Isus a evidențiat faptul că Satan este „prințul acestei lumi” și Pavel l-a numit „dumnezeul (adică, cel puternic) acestei lumi”. Fiindcă Satan este rău și fără opreliști pe cale sa cea rea, lumea pe care o controlează ar trebui să fie, în mod logic, una rea. Satan este o ființă spirituală invizibilă.

Aduncând toate datele laolaltă într-o încercare de a da o definiție atotcuprinzătoare a cuvântului biblic „lume”, îl percepem acum ca aranjamentul popoarelor de pe pământ sub guverne, toate aceste guverne supunându-se supravegherii unui suveran spiritual, măreț și

invizibil, a unui stăpân superior. Folosindu-ne de această înțelegere a subiectului, să ne începem argumentarea.

Cum a devenit rea epoca și orânduirea societății umane descrisă ca „această lume rea din prezent”? Cum a devenit Satan conducătorul ei? Dumnezeu este atotputernic, iar versetul din Proverbe 15:3 spune că „Ochii Domnului sunt pretutindeni, veghiind pe cei răi și pe cei buni”. Drept urmare, condițiile din această „lume rea din prezent” trebuie să existe doar pentru că Dumnezeu nu a oprit forțele răului. Cu siguranță că răul nu a venit direct de la Dumnezeu, căci Iacob scrie că „Orice dar bun și orice cadou perfect este de sus, căci coboară de la Tatăl luminilor cerești”; și întreabă apoi: „Țâșnește oare din același izvor și apă dulce, și apă amară?”. Nu, și nici Iehova Dumnezeu, Cel Preaînalt, nu este autorul răului, adică al păcatului. Izvorul răului este nevăzut pentru ochiul omenesc. Este Satan.

La începuturi, ființa spirituală pe care Cuvântul lui Dumnezeu o numește acum Satan a fost un glorios și frumos copil al lui Iehova, purtând rangul de heruvim. Aceasta se petrecea cu mult timp înainte ca pământul să fie pregătit pentru a fi locuit de oameni. Numele său de pe atunci era Lucifer, ceea ce înseamnă „cel strălucitor” sau purtătorul de lumină. Profetul Ezechiel ne informează că Lucifer era „plin de înțelepciune” și „perfect în felul său încă din ziua când a fost creat, până când . . .”, dar haide să privim cu atenție relatarea biblică.

La început, planeta noastră era fără formă și goală; nu știm pentru cât de mult timp; dar Biblia spune, pur și simplu „La început . . . pământul era fără formă și pustiu”. Cam cu 48.000 de ani în urmă (după cronologia biblică), Dumnezeu a început să aranjeze condițiile de pe pământ, astfel încât să poată fi locuit de oameni. Căci de aceea a creat Dumnezeu pământul, după cum se afirmă în Isaia 45:18: „Nu l-a creat în zadar, ci l-a întocmit ca să fie locuit”. Aproape de sfârșitul a șase zile de creație, care echivalează cu o perioadă de 42.0000 de ani, Dumnezeu a creat omul, făcându-l „drept”, „foarte bun”, o „lucrare perfectă”, după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Dumnezeu a sădit mai înainte o grădină desăvârșită într-un colț al pământului numit Eden, și acolo l-a așezat pe omul perfect, încredințându-i lui și iubitei sale tovarășe, Eva să „fie roditori și să se înmulțească, să umple pământul, să-l umple și să stăpânească” peste toate creaturile de pe pământ. Luca 3:38 ne spune că Adam era pe atunci un „fiu al lui Dumnezeu”

Viața, în sine, era, desigur, o experiență nouă pentru om, care nu existase mai înainte. Dar cum avea să trăiască exact Adam, fie în supunere pentru Creatorul său, fie în răzvrătire împotriva lui, era ceva ce trebuia să vadă. Dumnezeu dorea în mod natural pentru el să meargă pe calea cea bună, așa cum se spune în Proverbe 19:23: „Teama de Domnul duce la viață, iar omul va petrece noaptea sătul și nu va fi lovit de niciun rău.”, iar Proverbe 11:19 adaugă: „Pe cel ce stă ferm de partea dreptății îl așteaptă viața, dar pe cel ce urmărește răul îl așteaptă moartea.” Dumnezeu nu l-a făcut pe om să moară, ci ca să trăiască pentru totdeauna și în veci pe această planetă. Rasa umană nu va trăi niciodată altundeva; și nu ar trebui să se teamă să meargă la cer atunci când mor.

Cu scopul de a-l ajuta pe Adam să aleagă calea cea dreaptă și să trăiască pentru todeauna, Dumnezeu l-a pus pe Lucifer, cel frumos și înțelept, pentru a-l păzi și ocroti pe Adam, și pentru a-i lumina calea în primii ani ai vieții lui. Cu privire la Lucifer, Dumnezeu vorbește prin profetul Ezechiel, în capitolul 28, versetele 13 și 14, spunând: „Erai în Eden, grădina lui Dumnezeu; . . . erai un heruvim uns, ocroitor: te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu”.

Consemnarea ne spune că Dumnezeu era în comuniune cu omul în Eden, evident mijlocită de serafimi ca reprezentanți ai săi. Cursul lucrurilor era ca Adam să se teamă sau să-l respecte pe Domnul Dumnezeu Creatorul său și Cel care-l binecuvântează și să i se închine. Această condiție fericită și mulțumitoare avea să continue până când o condiție rea, cauzată de

invidie, avea să se manifeste; de la cine credeți? De la Lucifer, heruvimul ocrotitor, ce-și spunea în sinea lui: „Voi fi precum Cel Preaînalt”, un dumnezeu. Atunci s-a găsit în el nelegiuirea, ne spune Ezechiel, și atunci Lucifer și-a pierdut perfecțiunea și Dumnezeu l-a numit Satan, Diavolul.

Cu îndemânarea unui politician profesionist și cu aerul pios al unui preot, Satan și-a făcut planuri de a interveni între Dumnezeu și om, în încercarea de a-l face pe om să se închine și să-i servească lui în locul lui Iehova Dumnezeu. Folosindu-se de un șarpe, Satan l-a mințit pe Dumnezeu și a amăgit-o pe Eva să creadă că Dumnezeu era nesincer și i-a mințit atunci când i-a avertizat că dacă nu i se vor supune, Adam și Eva vor muri literalmente. Atunci, profitând de puternica dragoste a lui Adam pentru soția sa, Eva, Satan l-a atras pe Adam să mănânce împreună cu Eva din fructul interzis. Atunci și acolo, Adam și Eva au păcătuit și și-au pierdut dreptul la viață, și Dumnezeu l-a condamnat pe Adam nu la „purgatoriu” sau la chinul veșnic în foc și pucioasă, ci la întoarcerea în pământul din care a fost creat. Acolo, Satan l-a făcut pe om captiv după placul lui, și întreaga omenire a fost supusă lui și i s-a închinat lui de atunci înainte. Doar puțini oameni, în toate veacurile, au scăpat de sub controlul său, ca să i se poată închina adevăratului și unicului Dumnezeu, Iehova.

În zilele nepotului lui Adam, Enos, Satan i-a îndrumat greșit pe oameni spre a iniția o închinare ipocrită sau prefăcută la Iehova. Geneza 4:26 ne spune că oamenii au început să cheme numele Domnului, dar era doar un pretext pentru a-și liniști conștiința, căci Pavel ne informează că în acea lungă perioadă de timp doar Enoh și Noe (și familia lui) au fost cei care într-adevăr au fost pe placul Domnului datorită credinței lor puternice în el.

La 1421 de ani după începerea ipocriziei religioasă, Iehova Dumnezeu a adus marele potop peste pământ, datorită mării răutăți și desfrânări ce se răspândise în mijlocul oamenilor. Toți ipocriții religioși și nelegiuții au fost stârpiți de pe fața pământului. Doar cei din familia lui Noe, care erau singurii care se închinau la Iehova rămași pe pământ, au fost purtați prin apele potopului. Petru, referindu-se la acea catastrofă globală, scrie: „Dumnezeu . . . nu a cruțat o lume veche, ci l-a păstrat pe Noe, un predicator al dreptății, împreună cu alți șapte, când a adus potopul peste o lume de oameni lipsiți de pietate.” Astfel se dovedește că rezultatul marelui potop asupra “lumii vechi” sau “lumea celor lipsiți de pietate” a fost sfârșitul ei; dar pământul nu a fost distrus. Logic, atunci când Noe și familia lui au ieșit din arcă și au coborât de pe muntele Ararat și au început să umple pământul cu urmașii lor, o altă lume a început, dar, bineînțeles, nu un alt pământ. Această a doua lume care a apărut pe pământ este cea pe care Pavel o numește “această lume rea din prezent” sau “actualul sistem rău”.

Satan era încă dezlegat și pus pe fapte rele atât în ceruri, cât și pe pământ. Atunci când oamenii au început să organizeze forme de guvernare ca să încerce să se conducă, Satan a ajuns la ei toți și i-a controlat și ordonat în chip nevăzută. Amintiți-vă cum, atunci când Satan îl ispitea pe Isus, i-a arătat toate regatele și împărățiile lumii într-un moment al timpului și i le-a oferit, iar Isus nu i-a disputat pretențiile lui Satan de conducere a lumii, ba chiar l-a numit “conducătorul acestei lumi”.

Răul lumii al cărei dumnezeu e Satan a ajuns la apogeul corupției în zilele noastre. Să-i mulțumim lui Dumnezeu că a decretat că va exista o limită sau un capăt pentru cât va dura această lume. Să-i mulțumim cu atât mai mult lui Dumnezeu că această lume rea se sfârșește în zilele noastre.

“Cum așa?”, veți spune. “Nu sunt guvernele și religiile noastre cu noi încă? Dovedește-ți afirmația!”

Conform Scripturilor, faptul că guvernele omenești încă activează pe pământ nu infirmă faptul că lumea s-a sfârșit în 1914, ci, mai degrabă, faptul că aceste guverne sunt încă aici și suferă ce suferă dovedește că o nouă lume a început, și că acest curs de evenimente din prezent a fost prezis de Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu.

Să luăm mai întâi în considerare adevărurile Scripturilor care afirmă că Isus Cristos este acum o ființă divină, nevăzută pentru om, și că, deci, a doua sa venire va nevăzută pentru ochii oamenilor; de asemeni, că împărăția sa va aduce o nouă lume pe pământ; că împărăția sa va fi cerească, nevăzută, și, deci, numită simbolic “noile ceruri”, iar aceasta va întemeia ceea ce este numit simbolic “un nou pământ.”

Scripturile arată incontestabil că “noile ceruri” vi întemeiate mai întâi, luând cu putere locul vechilor ceruri dominate de Satan și de îngerii căzuți asociați lui. Frământările prin care acest rău va fi distrus este asemănat de Apostolul Petru cu un foc distrugător în care cerurile înflăcărate sunt nimicite cu zgomot mare.

Al doisprezecelea capitol al cărții Revelația ilustrează începutul acestor frământări ce vor cuprinde aceste ceruri decăzute. Acolo, o femeie înveșmântată în soarele aprobării divine este înfățișată dând naștere unui copil de sex bărbătesc. “Un balaur mare și roșu” încearcă să devoreze copilul la naștere dar Dumnezeu îl ia și îl duce în siguranță (la tronul său) și acesta devine conducătorul tuturor națiunilor de pe pământ. Imediat se iscă un război în ceruri, și frământări colosale izbucnesc; în acest conflict, Mihael și îngerii săi câștigă, iar balaurul și îngerii săi sunt înlăturați din poziția lor cerească și sunt aruncați pe pământ. Înfuriat de această înjosire, balaurul șerpuitor se războiește și persecută femeia care a dat naștere copilului de sex bărbătesc.

Sensul acestei ilustrații a devenit clar din 1914 e.n. Nașterea copilului de sex bărbătesc este axa imaginii profetice. Aceasta semnifică nașterea noului guvern al lui Dumnezeu pentru omenire, în 1914. În acel an, cronologia Biblică marchează finalul epocii de supremație a națiunilor. Acesta este timpul care a sosit pentru Isus, ca el să împlinească cele spuse în Revelația 11, versetul 17, și anume să ia puterea sa cea mare, așa cum i-a fost delegată de Dumnezeu Atotputernicul, și să domnească peste pământ.

Nu este neobișnuit să vorbim acum despre nașterea națiunii americane. Cum s-a petrecut această naștere? Poporul american, prin organizația sa, Congresul Continental, s-a declarat un popor liber și independent la 4 iulie 1776, și astfel a avut loc nașterea. Nașterea națiunii a fost însoțită de un război de 8 ani cu Marea Britanie.

Tot astfel se petrece și în imaginea din Revelația 12. Partea femeiască poate da naștere la copii; în consecință, adevărata organizație a lui Dumnezeu este cea care dă naștere noii națiuni sau noului guvern, adică împărăției lui Cristos, și de aceea este reprezentată ca o femeie, stând în lumina marelui Soare, care este Iehova. Copilul de sex bărbătesc reprezintă guvernul care se rezeamă pe umerii celui ce este numit “omul Isus Cristos”. Despre balaurul roșu însângerat se spune că este “acel șarpe vechi, diavolul și Satan”. Atunci când copilul de sex bărbătesc, noul guvern al pământului, a fost născut, la sfârșitul timpurilor națiunilor, în 1914, Satan, precum un balaur, a încercat să devore sau să distrugă noua putere domnitoare, dar copilul de sex bărbătesc a fost dus departe, în siguranță, de puterea lui Dumnezeu și întronat conducător peste pământ. Aceasta înseamnă că Satan a declarat de atunci război împotriva noului guvern pentru a-și menține stăpânirea sa în ceruri și pe pământ. Noul guvern nu a dat înapoi, ci a intrat în război, și lupta care a urmat este reprezentată ca un război între Mihael și îngerii săi și balaurul, Satan, și îngerii săi.

Mihael este unul din numele pe care Domnul nostru le-a purtat în ceruri înainte de a deveni omul Isus. “Mihael” înseamnă cel precum Dumnezeu, cel dumnezeiesc, și, de la învierea sa, Isus este “reprezentarea exactă a persoanei Tatălui său”, așa cum afirmă Pavel în Evrei 1:3. Imaginația umană nu își poate închipui cât de crâncenă a fost lupta din ceruri, dar cartea Revelației arată cum Satan este înfrânt, și cum cerul este curățat de armata sa de îngeri iar aceștia sunt aruncați pe pământ, unde li se îngăduie să își mai desfășoare activitatea, până când Satan va fi în cele din urmă legat.

“Dar”, ar putea obiecta unii, “descrieți lucrurile despre Biblia stabilește că se petrec în ceruri, nevăzute nouă. Cum puteți dovedi atunci că noul guvern ceresc a venit la putere și vechile ceruri rele ale lui Satan au fost zguduite din temelii, și, prin urmare, a început o lume nouă?”

Acestea pot fi dovedite scriptural în lumina evenimentelor binecunoscute tuturor, ce s-au petrecut pe pământ începând cu 1914 e.n.

Acum să revenim la subiectul în cauză. Dovezile despre profețiile biblice trebuie găsite în rândul evenimentelor sigure, adevărate. Isus și-a învățat discipolii că își va întemeia împărăția pentru a binecuvânta toate familiile pământului. Discipolii săi au fost iscoditori și au întrebat: “Spune-ne! Când vor avea loc aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii tale și al sfârșitului lumii acesteia” (Cuvântul “lume” este tradus aici din grecescul *aion* care înseamnă epocă, veac.)

Ascultați acum profeția lui Isus: “Se va ridica națiune contra națiune și regat contra regat, vor fi mari cutremure de pământ și dintr-un loc în altul epidemii și lipsuri de alimente . . . Vor fi priveliști înfricoșătoare și, din cer, semne mari . . . oamenii vor leșina de frică și în așteptarea lucrurilor care vor veni asupra pământului locuit, pentru că [atenție la ce spune] puterile cerurilor vor fi zguduite . . . Toate acestea sunt începutul durerilor . . . Iar această veste bună despre regat va fi predicată pe tot pământul locuit ca mărturie pentru toate națiunile.”

Confirmă oare adevărul spuselor lui Isus evenimentele mondiale ce au început din 1914 e.n.? Care este consemnarea disponibilă întregului public de pe pământ. Iată un comunicat de presă din Washington, D.C., datat 4 iunie 1928. Cităm:

Cincizeci și două de milioane de vieți au fost curmate din 1914 până acum în războaie și dezastre naturale, a declarat T.B. Kittredge, președintele Crucii Roșii la Conferința Pan-Americană a Crucii Roșii de astăzi. Totalul victimelor (acestor războaie și dezastre) este următorul:

Război	9.000.000
Agitații civile	6.000.000
Epidemii	40.000.000
Cutremure și alte dezastre	2.000.000

O sută patruzeci de milioane de persoane au fost rănite, totalizând mai mult de 10% din populația pământului ucisă sau rănită din cauze nenaturale (atenție: nenaturale).

Un alt raport din St. Louis, datat 22 octombrie 1925, arată:

Recensămintele actuale arată că mortalitatea cauzată de epidemia de gripă din 1918 în lume a atins 20.000.000 de persoane, cea mai mare catastrofă de acest fel de la ciuma neagră din Evul Mediu.

Au aceste cifre vreo însemnătate? Sunt ele suficient de înfricoșătoare cât să ne convingă de faptul că un lucru neobișnuit, extraordinar a început în 1914? Să trecem pe lângă aceste date, să le uităm și să nu tragem nicio concluzie pe baza lor? Am avut oare mereu războaie comparabile cu acesta, cazuri de foamete ca acestea? Este oare întâmplător predicată vestea bună despre împărăția lui Dumnezeu pe tot pământul? Nu o auziți voi oare, chiar acum, predicată la radio?

Nu sunt conducătorii lumii în necaz în ziua de azi, și nu se tem oare de ce e mai rău? Și dacă Isus a numit aceste lucruri “începutul durerilor”, nu putem aprecia oare că “marele necaz așa cum nu a mai fost de la începutul lumii”, pe care Isus l-a prezis va veni la timpul fixat după război și nu va mai exista unul ca el?

Aceste date și condiții trebuie să însemne ceva/ Cine le poate interpreta pentru noi? Ce concluzie ar trebui să tragem din ele?

Isus a spus: “Tot așa și voi, când veți vedea aceste lucruri întâmplându-se, să știți că împărăția lui Dumnezeu este aproape.” Isus a spus că necazul națiunilor organizate sub Satan va sosi, pentru că “puterile cerurilor vor fi zguduite”. El a spus toate aceste lucruri curemărătoare care se adună rapid în zilele noastre vor fi semnele sau dovezile vizibile ale prezenței sale ca nou Rege.

În lumina acestor fapte cunoscute universal și a măsurii de determinare date de Isus, adică profeția sa, să considerăm că este cazul, că este toate acestea sunt adevărate. Fie ca oamenii să se bucure că puterile cerurilor au fost zguduite și că activitățile lui Satan pe pământ vor fi curmate curând, prin legarea lui. Fie ca toți cei care își doresc o nouă ordine mai bună să se bucure deoarece lumea nouă a început, noile ceruri în Cristos au venit la putere și curând actualul sistem rău de pe pământ va fi înlăturat de “noua lume”. Fie ca toți cei asupriți să aștepte cu credință în Domnul Iehova Dumnezeu știind că în scurt timp el, cu marele său Reprezentant Principal, Isus Cristos, va lupta în “bătălia din marea zi a lui Dumnezeu cel Atotputernic” și va nimici deplin organizația pământească a lui Satan și va izbăvi omenirea ce gemea sub lanțurile ei.

Să ne bucurăm cu toții pentru că lumea nouă, în care domnesc dreptatea, viața, sănătatea, pacea, belșugul și bucuria pentru toate popoarele, va fi întemeiată în așa fel încât va fi de neclintit. Fie ca toți cei care aud și cred mesajul Cuvântului lui Dumnezeu să “spună printre națiuni” că “Domnul împărățește! Să se înveselească pământul! Să se bucure insulele cele multe!” – Psalmul 97:1.